

Jytte svarede blot med en Hovedbøjning. Hvor-
 efter han atter bukkede og gik bort.

Jytte sad tilbage med en usikker Fornemmelse.
 Hans Væsen havde afvæbnet hende. Hvad var Hen-
 sigten med denne forandrede Holdning? Det havde
 jo næsten set ud, som om han havde ventet en Ind-
 bydelse til at tage Plads. Hvad pønsede han paa?
 Var det ikke Gengældelse nok, at han havde taget
 hendes Mor fra hende? Trods hans Mine troede
 hun ikke paa hans Tilgivelse. Den Mand kunde
 sikkert ikke glemme. Han vilde ikke hvile, før han
 paa en eller anden Maade havde ydmyget hende.

Da hun kom ind i Sovekammeret, laa Moderen
 med Haanden under Hagen, som om hun sov. Først
 da Jytte næsten havde naaet Sengen, slog hun
 Øjnene op.

»Er det dig?« sagde hun svagt og saae paa hende
 som fra det fjerne.

Jytte satte sig paa Sengekanten; men hun mær-
 kede, at der var en Verden mellem deres Tanker,
 og Samtalen gik snart i Staa. —

For at undgaa nye Sammentræf med Pastor Gaardbo
 gentog hun ikke sine Besøg om Formiddagen; og
 da Moderens Tilstand i den følgende Tid syntes at
 bedre sig, mens hun selv paa forskellig Maade be-
 gyndte at føle sig stærkt besværet, indskrænkede hun
 overhovedet sine Rejser til Byen.